

A Fővárosi Ítéletábra a T..... Ügyvédi Iroda (fél címe 3; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a V.... Ügyvédi Iroda (**cím.**; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alperes címe.)** alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. február 1. napján meghozott 29.G.41.841/2017/10. sorszámú ítélete ellen a felperes 11. és az alperes 13. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja;

a felperes által az alperes részére fizetendő perköltség összegét 140.000 (száznegyvenezer) forintra felemeli;

az állam részére fizetendő illeték összegét 432.000 (négy százharminckettőezer) forintra leszállítja;

az alperest illeték fizetésére kötelező rendelkezést mellőzi;

egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetékből és 30.000 (harmincezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltséget;

az államnak pedig külön felhívásra térítsen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 2008. szeptember 19-én kölcsönszerződést kötött az alperessel lakás megvásárlásának finanszírozására. A szerződés tartalmazta a mértékadó devizanemet (CHF), a kölcsön összegét oly módon, hogy meghatározták; az alperes a felperes részére a 58.333 svájci frank összegű kölcsönt bocsát rendelkezésre, tekintettel a felperes 7.500.000 forint CHF elszámolású finanszírozási igényére. A kölcsönszerződés I.1. pontjában rögzítették, hogy a felperes elfogadja azon tényt, hogy a nyilvántartásba vett devizaösszeg a szerződés megkötése, valamint a folyósítás időpontja közti időszak alatt bekövetkező

árfolyamváltozás miatt a finanszírozási igényhez képest 15%-kal növelt mértékben kerül megállapításra. Az összeg tájékoztató jellegű, a tartozás tényleges összege a II.1. pontban írtak szerint kerül megállapításra. Az I.4. pont rögzítette, hogy a bank a kölcsönt 360 hónap futamidőre nyújtja, az annuitás számítás megkezdésétől számított futamidő 360 hónap. A kölcsön vonatkozásában az első üzleti év és a kamatperiódus kezdő napja a kölcsön folyósítását követő 15.-e, mely 2008. október 15. A türelmi idő konstrukció esetén a türelmi idő kezdő napja az első folyósítást követő 15. Az annuitás számítása türelmi idő konstrukció esetén a türelmi idő leteltét követően az ügyleti év kezdő napjával kezdődik. Az ügyleti év alatt teljes évet értettek, a kamatperiódus hossza 6 hónap. A felek kijelentették és kötelezték magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy az okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejárt megállapítása, valamint bármely egyéb közvetlen bírósági végrehajtás szempontjából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az adós banknál vezetett számlái, és a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratban foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles aggálytalan tartalmú bizonyítékot. A III.2. szerint a kölcsön éves kamatlába a folyósítás időpontjában a hirdetményben megállapított érték, melyet a bank a szerződéskötés napjára vonatkozóan tájékoztató jelleggel közöl. A szerződéskötés napján a kamatláb évi 4,99% volt. A kölcsön kamatláb kamatperiódusonként változó, de kamatperióduson belül állandó.

A szerződés VIII.11. pontja szerint a bank által nyújtott kölcsön és járulékaik mindenkor összegének megállapítására a bank könyvei és nyilvántartásai az irányadóak.

A felperes a szerződéskötés napján átvett egy külön íven szövegezett „Tájékoztatás külföldi devizában történő finanszírozás általános kockázatairól” elnevezésű dokumentumot.

A felperes, mint zálogkötelezett és az alperes, mint zálogjogosult 2008. szeptember 19-én jelzálogjog szerződést kötött a svájci frank alapú lakáscélú kölcsönszerződés biztosítására.

A felperes módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a felek között létrejött zálogszerződés érvénytelen a régi Ptk. 251. § (1) bekezdése, valamint a 200. § (2) bekezdése első fordulata alapján. Másodlagosan kérte annak megállapítását, hogy a zálogszerződés nem jött létre a régi Ptk. 205. § (2) bekezdése és 523. § (1) bekezdése alapján.

Harmadlagosan kérte a felperes, hogy a bíróság állapítsa meg a kölcsönszerződés részleges érvénytelenségét annak tisztességtelen feltételei okán, állítva, hogy a kölcsönszerződés I.4. pontjának utolsó három bekezdése, továbbá VIII.11. pontja érvénytelen, azaz semmis a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdése, a 18/1999. Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjai, valamint a 2. § d) pontja alapján. Kérte az alperes perköltségben történő marasztalását is.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereseti kérelmek elutasítására és a felperes költségeiben történő marasztalására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes és az alperes között 2008. szeptember 19. napján létrejött 2....0 számú kölcsönszerződés I.4. pontjának azon rendelkezése, mely szerint: "A felek kijelentik, és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön- és egyéb tartozás mértékére a folyósítás tényleges időpontja a teljesítési kötelezettség lejárt megállapítása, valamint bármely egyéb közvetlen bírósági végrehajtás szempontjából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az Adós Banknál vezetett számlái, és a Bank nyilvántartásai, könyvei

alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles aggálytalan tartalmú bizonyítékot." érvénytelen. Megállapította azt is, hogy a felek közötti kölcsönszerződés VIII.11. pontjának azon rendelkezése, mely szerint: "A bank által nyújtott kölcsön és járulékai mindenkor összegének megállapítására a Bank könyvei és nyilvántartásai az irányadóak." érvénytelen. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította, kötelezte az alperes részére perköltség megfizetésére és rendelkezett az eljárási illeték viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek között létrejött perbeli kölcsönszerződés és az azt biztosító zálogszerződés általános szerződési feltételeket tartalmazó fogyasztói szerződés. A felperesnek az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmével kapcsolatban kifejtette, hogy a felperesnek ezek tekintetében jogkövetkezményi keresetet kellett volna előterjesztenie, mivel amennyiben a zálogkötelezett a régi Ptk. 239/A. §-a alapján arra hivatkozással kéri a kölcsönszerződést biztosító zálogszerződés érvénytelenségének a megállapítását, hogy a kölcsönszerződés érvénytelen, keresetét tartalma szerint úgy kell tekinteni, hogy az a kölcsönszerződés érvényességének a vitatására is kiterjed. Ha a felperes a kölcsönszerződés érvénytelenségét jelöli meg keresete jogalapjaként, a per szükségképpen a DH2 törvény hatálya alá tartozik, annak 37. § (1) bekezdése értelmében pedig a kölcsönszerződés érvénytelenségének a megállapítása csak az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazására is kiterjedően kérhető. A felperes bírói felhívás ellenére jogkövetkezmény iránti keresetet nem terjesztett elő, erre figyelemmel az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmét úgy kell tekinteni, hogy azokat nem tartotta fenn. A felperes nemcsak a kölcsönszerződés érvénytelenségére hivatkozott a zálogszerződés érvénytelensége és létre nem jötte körében, hanem a kölcsönszerződés létre nem jöttére is, azonban a felperes által hivatkozottak alapján nem állapítható meg az, hogy a kölcsönszerződés a felek között ne jött volna létre. Megállapítható volt ugyanis, hogy a felek közötti szerződésben konszenzus volt a kölcsön tárgyában, a kamatban és a törlesztő részletekben. A peres felek a kölcsön tárgyában megállapodtak, azt a szerződés I.1. pontjában rögzített svájci frank összegnek megfelelő, de legfeljebb 7.500.000 forint összegben határozták meg. Az a rendelkezés pedig, amely szerint a kölcsön devizában nyilvántartott összegét a finanszírozási igényhez képest 115%-ban határozták meg egyértelművé teszi, hogy a felperes finanszírozási igénye 7.500.000 forint volt, ezért ez a folyósítás felső határa és a devizában meghatározott összeget azért ennek a szerződéskötéskori árfolyamon számított deviza értéknek a 115%-ban jelölték meg, hogy abban az esetben, amennyiben a szerződéskötés és a folyósítás közötti időpontban a forint deviza árfolyama változna, akkor a szerződésben rögzített svájci frank összeg nagysága biztosítsa azt, hogy a felperes által igényelt 7.500.000 forintos összeg átutalható legyen. A felperes előtt is ismert volt, hogy az alperes a folyósításkor hogyan állapította meg a 7.500.000 forintnak megfelelő nyilvántartott deviza összeget, amit a felperes elfogadott és az erre vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó egyedi szerződést aláírta. A szerződés tartalmazta a kamatot is. A szerződés III.2. pontja szerint a kölcsön éves kamatlába a folyósítás időpontjában a hirdetményben megállapított érték, melyet a bank a szerződéskötés napjára vonatkozóan tájékoztató jelleggel közöl, ez a szerződéskötés napján évi 4,99% volt.

A törlesztő részlet havonta 312,79 svájci frank volt és a szerződés azt is tartalmazta, hogy 360 hónap alatt kell a részleteket megfizetnie a felperesnek.

A szerződéskötés során az alperes megfelelő tájékoztatást nyújtott a felperes részére az árfolyamkockázatról is külön fejezetben (VII.) kiemelve azt. Az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás szerepel egyrészt a kölcsönszerződés VII.2. pontjában, valamint külön kockázatteltáró nyilatkozatban is tájékoztatták a felperest. A felperes a tájékoztatót aláírta, ezzel elismerve, hogy a külföldi devizában történő finanszírozás általános kockázatairól szóló tájékoztatást elolvasta, azt

megértette. A kölcsönszerződés VII.2. pontjában és a kockázatfeltáró nyilatkozatban foglaltak alapján az átlagos fogyasztó számára egyértelműen megállapítható kellett legyen, hogy a perbeli szerződéses konstrukció esetében árfolyamemelkedésből eredő többletfizetési kockázat áll fenn és az esetleges fizetési többletnek felső határa nincs.

Mivel a felek között a kölcsönszerződés megkötésére a konszenzus létrejött, a bíróság megállapította, hogy a zálogjoggal biztosított kölcsönszerződés létrejött és érvényes.

A harmadlagos kérelemmel kapcsolatban a bíróság megállapította, hogy a szerződés I.4. és VIII.11. pontjai a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatják meg, így ezen rendelkezések a 18/1999. (II. 5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján érvénytelenek. A rendelkezés azért is tisztességtelen, mert a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjába ütközik, kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával keresetének egészébeni teljesítését kérte. Másodlagosan indítványozta az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását. Harmadlagosan kérte az eljárás felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt C-483/16., illetve C-51/17. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig. Arra az esetre, amennyiben a másodfokú bíróság ezen kérelmeit nem teljesíti, úgy negyedlegesen a felperest terhelő illeték mértékét 414.000 forint összegre kérte leszállítani.

Álláspontja szerint tévedett az első fokú bíróság, amikor nem vizsgálta érdemben a felperes elsődleges és másodlagos kereseti kérelmét, hiszen kizárólag a zálogszerződés vonatkozásában terjesztett elő megállapítási keresetet, amely kizárja a DH2 tv. alkalmazását. Állította, hogy csak a zálogszerződés érvénytelenségének a megállapítását kérte, ezért tévesen határozta meg az elsőfokú bíróság a fizetendő illeték mértékét.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását kérte. Hivatkozott a kialakult bírósági gyakorlatra, mely szerint ezen szerződéses rendelkezések nem minősülnek joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatják meg, nem korlátozzák a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét. Hangsúlyozta, hogy a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjában írt tisztességtelenségi ok arra vonatkozik, ha a feltétel a fogyasztóval szerződő felet arra jogosítja, hogy a saját teljesítésének - a perbeli esetben tehát a bank a maga teljesítésének - szerződésszerűségét megállapíthassa.

A Fővárosi Ítélőtábla a másodfokú eljárás során a per tárgyalását a 20.Gf.40.262/2018/3. számú végzésével az Európai Unió Bírósága előtt C-34/2018. számon folyamatba tett előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggesztette.

Időközben az Európai Unió Bírósága a hivatkozott eljárásban az értelmező ítéletét meghozta, amely a másodfokú eljárás folytatását indokoltá tette.

A Fővárosi Ítélőtábla a fellebbezést a régi Pp. 256/A. §-ában foglaltak alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes fellebbezése a per főtárgyát illetően nem alapos, míg az illeték vonatkozásában alapos.

Az alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett része nem volt, ezért az ítéletábra azt teljes egészében felülvizsgálta.

A felperes fellebbezése kapcsán elsődlegesen abban a jogkérdésben kellett állást foglalni, hogy volt-e a felperes keresetének fenn nem tartottnak tekintendő része [DH2 tv. 37. § (3) bekezdés].

A felperes csak a zálogszerződés érvénytelenségének, illetve létre nem jöttének megállapítását kérte elsődleges és másodlagos kereseti kérelmeiben. Az elsőfokú bíróságnak az előterjesztett kereseti kérelmek sorrendjétől függetlenül elsődlegesen a zálogszerződés létre nem jöttének kérdésében kellett állást foglalnia. A felperes a zálogszerződés létre nem jöttét egyrészt arra hivatkozva állította, hogy a kölcsönszerződés - melynek biztosítékának szolgált - nem jött létre, másrészt pedig a kölcsönszerződés érvénytelenségére hivatkozott. A kölcsönszerződés létre nem jöttének okán állított szerződés létre nem jötté érdemben vizsgálható volt, az perjogi akadályba nem ütközött. Az elsőfokú bíróság ekörben - a kölcsönszerződés létrejöttére vonatkozó - kifejtett indokolásával az ítéletábra maradéktalanul egyetért, azt megismételni nem kívánja. A zálogszerződés létre nem jöttének és érvénytelenségének a vizsgálatára a kölcsönszerződés érvénytelenségére hivatkozással viszont az ítéletábra sem látott lehetőséget.

A DH2 tv. 37. § (1) bekezdése értelmében a törvény hatálya alá tartozó szerződések tekintetében a szerződés érvénytelenségének vagy a szerződés egyes rendelkezései érvénytelenségének megállapítását a bíróságtól a fél csak az érvénytelenség jogkövetkezményeinek - a szerződés érvényessé vagy a határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánításának - alkalmazására is kiterjedően kérheti.

A (2) bekezdése szerint az (1) bekezdésben foglaltakra figyelemmel a törvény hatálya alá tartozó szerződések tekintetében a szerződés érvénytelenségének vagy részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indult és folyamatban lévő eljárásokban a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kell utasítani, vagy az eljárásokat meg kell szüntetni. Nincs helye a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának vagy az eljárás megszüntetésének, ha a fél a szerződés érvénytelenségének vagy részleges érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelme mellett az eljárásban más kereseti kérelmet is előterjesztett; ebben az esetben úgy kell tekinteni, hogy a megállapítás iránti kereseti kérelmet nem tartja fenn.

Ezen rendelkezésekből egyértelműen megállapítható, hogy a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása esetére jogkövetkezményi keresetet kell előterjeszteni. A felperes kizárólag arra hivatkozva kérte ekörben a zálogszerződés létre nem jöttének, illetve érvénytelenségének megállapítását, miszerint a kölcsönszerződés, melynek biztosítására létrejött, érvénytelen. Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon érvelésével, mely szerint ebben a kérdésben döntést csak úgy hozható, ha az ítéletében a bíróság megállapítja a kölcsönszerződés érvénytelenségét, azt pedig jogkövetkezményi kereset előterjesztésének hiányában megállapítani nem lehet, ekörben az előterjesztett kereseteket fenn nem tartottnak kell tekinteni, ebből következően azokat érdemben vizsgálni nem kellett.

Az elsőfokú bíróság a felperes harmadlagos kereseti kérelmét alaposnak ítélte, álláspontja szerint a szerződés I.4. és VIII.11. pontjai a Kormányrendelet b) és j) pontjai alapján is érvénytelenek. Az ítéletábra nem ért egyet az elsőfokú bíróság ekörben elfoglalt jogi álláspontjával.

A perbeli jogvita eldöntése szempontjából ügydöntő jelentőségű volt, hogy a felek között létrejött kölcsönszerződés I.4. pontjának azon kikötése, amely szerint bármely elszámolási vita esetére az alperes nyilvántartását tekintik irányadónak, a régi Ptk. 242. §-a szerinti joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak minősül-e. Tartozáselismerés esetén ugyanis a bizonyítási teher megfordul és az adósnak kell bizonyítania, hogy az elismert tartozása nem áll fenn [BH1991. 439]. A fél nyilatkozatához - amint arról a Legfelsőbb Bíróság az EBH2309. szám alatt közzétett határozatában egyértelműen állást foglalt - a tartozáselismerés jogkövetkezményei akkor fűződhetnek, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon, kifejezetten és félreérthetetlenül történik. Ennek az elvárásnak csak az olyan tartozáselismerő nyilatkozat felel meg, amelyet már fennálló, összezszerűen meghatározott követelés tekintetében tettek meg. A per tárgyát képező szerződéses rendelkezés viszont ilyennek nem tekinthető, ahhoz a tartozáselismerés joghatása nem kapcsolódhat. Nem állít fel továbbá a támadott szerződéses kikötés olyan vélelmet sem, amely szerint az alperes az igények alapjául szolgáló, valamely egyébként bizonyításra szoruló tény egy attól különböző másik tény fennállásával bizonyíthatna.

Ennek megfelelően abban az esetben, ha az alperes a jelen szerződésből eredő követelését a felperessel szemben peres úton kívánja érvényesíteni, a perben a régi Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében őt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek alapján milyen összeget folyósított a felperes és a felperes részére, a felperes mennyit teljesített, és ennek eredményeként mekkora a fennálló tartozása. Az alperes erre vonatkozó tényállításai nyilvánvalóan a saját nyilvántartásain alapulnak, vita esetén azonban az alperesnek a perben a nyilvántartás elszámolási elveit, módszereit és adatait be kell mutatnia, számításait le kell vezetnie. A felperes mindezeket követően is azt állítja, hogy az alperes elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg a közölt számítás hibás, vagy részéről nagyobb összegű teljesítés történt, ellenbizonyítással élhet. A bizonyítási teher alakulását, a bizonyítási eljárás lefolytatását a kölcsönszerződés I.4. pontjának hivatkozott rendelkezése nem befolyásolja

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) szerződéskötéskor hatályban volt 21. § (1)-(2) bekezdéseinek és a jelenleg hatályos 23/C. § (1)-(2) bekezdéseinek értelmében a közokiratba foglalt kölcsönszerződés, illetve egyoldalú kötelezettségvállalás alapján az adós tartozásának már lejárt részleteire minden további feltétel nélkül, a szerződés felmondása esetén a teljes tartozás összegére pedig akkor van helye végrehajtási záradék kibocsátásának, ha a végrehajtást kérő az adós szerződésszegése miatt szintén közokiratba foglalt jognyilatkozattal felmondta a szerződést. Az, hogy az utóbbi esetben a szerződésszegés valóban bekövetkezett-e, és így az emiatt közölt felmondás jogszerű-e, a végrehajtási záradék kiállítására irányuló kérelem elbírálása során érdemben nem vizsgálható, evonatkozásban elegendő a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata [BH1997. 348, BH2002. 491, Kúria Pfv.I.21.783/2016/5., Kúria Pfv.V.20.576/2018/10., Kúria Gfv.VII.30.285/2017/5.].

Az adós szerződésszegésének, illetőleg a felmondásnak a tényét, valamint a végrehajtást kérő nyilvántartásai szerint fennálló tartozás aktuális összegét a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata alapján rögzítő, a közjegyzőkről szóló 1991 évi XLI. törvény (a továbbiakban: Közjegyzői tv.) 111. §-ában szabályozott közjegyzői okirat nem ügyleti okirat, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő tény tanúsító okirat (közjegyzői tanúsítvány). Az ilyen okirat kiállítását a végrehajtást kérő akkor is kérheti a közjegyzőtől, ha erről az adóssal kötött szerződésben előzetesen külön nem rendelkeztek, illetve az adós előzetesen nem nyilatkozott külön arról, hogy a végrehajtást kérő nyilvántartásában rögzített adatok a ténytanúsítvány kiállításának alapjául szolgálhatnak.

A végrehajtási záradék kiállítása esetén az adós a tartozását valóban csak a régi Pp. 369. §-a szerint

végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben vitathatja. A bizonyítás ilyen perekben a régi Pp. 164. § (1) bekezdése szerint kétségkívül a pert indító adóst terheli, neki kell tehát bizonyítania, hogy nem vagy nem a kimutatott összeggel tartozik. Mindezek azonban a végrehajtási záradék és a közjegyzői ténytanúsítvány jogintézményére vonatkozó, a fentiekben ismertetett jogszabályokból, illetve a régi Pp.-nek a bizonyításra vonatkozó rendelkezéseiből következnek. A peres felek között létrejött kölcsönszerződés evonatkozásban sem biztosít több jogosultságot az alperes részére, illetve nem ró több kötelezettséget a felperes terhére, mint amelyek az irányadó jogszabályok alapján őket egyébként megilletnék, illetőleg terhelnék. Az igényérvényesítés lehetőségei, a bizonyítási teher alakulása körében a kölcsönszerződés I.4. pontjában foglaltak a felperes jogi helyzetét nem érintik, semmilyen módon nem teszik azt hátrányosabbá. A közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását és a végrehajtási záradék kibocsátását a végrehajtást kérő e szerződéses kikötés hiányában is ugyanilyen módon és tartalommal kérhetné.

A végrehajtás közjegyzői okirat záradékolása útján, tehát a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő szabályozás az Alkotmánybíróság 1423/B/2010AB és 1245/B/2011AB számú határozatai szerint nem alkotmányellenes, nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, és az Európai Unió Bírósága C-32/14. számú E.... Bank kontra S.A., valamint C-34/18. számú ... ügyben hozott határozatai szerint nem összeegyeztethetetlen a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelv fogyasztóvédelmi követelményeivel sem.

A fentiek miatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította, illetve a felperes keresetét ekörben is elutasította a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

Ugyanakkor helytállóan sérelmezte a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság illetékviselésre vonatkozó rendelkezését. A felperes látszólagos keresethalmazatban terjesztette elő kereseti kérelmeit, a pertárgy értékét pedig a szerződésben meghatározott 7.500.000 forintban kellett megállapítani, az ez alapján megállapítható illeték mértéke alacsonyabb volt az elsőfokú bíróság által meghatározott illetékmértéktől, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét ekörben is megváltoztatta az ítéletábra és az illeték mértékét leszállította a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A másodfokú eljárásban az eredményes fellebbezése folytán az alperes pernyertes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes az alperes részére a pertárgy értékét és a kifejtett jogi képviselési tevékenységet is tükröző és a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján számított első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

Az illetékviselésre vonatkozó rendelkezések a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2019. november 6.

. Senyei György s.k.
a tanács elnöke

. Bicskei Ildikó s.k.
előadó bíró

. Ócsai Beatrix s.k.

bíró

A kiadmány hitelül: